

лицето му се появи уплаха. Но въ сжщото време закипѣ силата му, обзе го корава решителностъ, озърна се и разгледа мѣстото. Разбра де е, разбра, че трѣбваше само да се свърши завоятъ и ще се озове въ Матлъмово. Той шибна едина конь, шибна и другия и тъй като на това мѣсто пжтътъ бѣше равенъ, каруцата се понесе леко, не тракаше и не подскачаше. Изведнажъ завоятъ се свърши, показана се кладенецъ, раззеленена върба до него, а по-горе — нисичка татарска кжща. Агата отби каруцата и тръгна нагоре къмъ тая кжща. Тамъ живѣеше дѣдо Мавроди Йорговъ, неговъ познатъ, едно време голѣмъ приятель на баща му.

— А! Минке! Василе! — извика отъ вратата баба Мавродица, стара жена, но още изправена и яка. — Хайде-де! Слизайте! — Тя се вгледа въ Минка, не каза вече нищо, а съ бързи крачки доде до нея. Тя пошепна нѣщо на Минка и Минка ѝ каза нѣщо. — Ха слѣзъ, слѣзъ по-скоро! — каза високо баба Мавродица. — Имала си късметъ, та Господъ те довелъ при мене. Не се плаши. Азъ таквизъ гости чакамъ. Азъ отъ таквизъ работи съмъ остарѣла.)

Като се държеше съ две ржце, полека, крепена и отъ баба Мавродица, Минка слѣзе. Агата не разпегна конетъ, а влѣзе и той. Но